

OTD1TZA

Buruz jantziak diran gizonak laster ezagutzen dabe Jainkoaren nagusitza ta jabetasun osoa, eta gizonaren Aren menpeko egon bearra. Au, ekinean, otoitzari ekinaz agertzen da batez be. Otoitz egitea, giza-enda guztien zentzunak eskatzen dauana da. Adimena ta biotza Jaunagan jaso naia, jentil errietan be nabaitzen da, Jainkoagazko ideï illuna besterik ez daukien erritarren artean ain zuzen be. Beraz, otoitza barregarri pini gura dabenak, gizadiaren senik sakon-sustraitsuena barregarritu nairik dabiltz.

Jainkoaren aal-izate osoa ezagutzea da otoitz egitea, gizonaren ezereza ta Jainkoaz daukan menpekotasuna oso-osorik autortzea. Ulert-ezifla da, beraz, otoitz ez egitea. Otoitzik egin ez daroan gizona abere ta piztien maillan dabilkigu.

1918-an, Europa'ko lenengo gerratean, alemanak estu artu ebezanean Alkartuak, Foch izentatu eben Sorkaldeko guda-oinekoen Buruzagi orokor. Burruka latz-zakarra izango zan laster, gerraren jokoa erabagitzeko, uztaillaren 18'an ain zuzen be. Foch'ek aurreko arratsaldean, ordu baketsu bat itxi egioela eskatu eutsen Alkartueri. Mandatari bat eldu zan bere lantegian aurkitzen etzan momentuan Guda-arduradunak bial-

dutako mezu edo enkargu bategaz; Foch'i bertatik emotekoa zan mezu ori. Joan ziran billa bere egoitzera, baina etzan aurkitzen an. Alan be, aren zerbitzariak, Jeneralaren oitura jakifiik auzotegiko elizara zuzendu eban mandataria; antxe aurkitu eben Foch belauniko, zirkinik egiteke, altara aurrean geldi.

Egizu, ostera luze batean, gizon bi alkarregaz doazala gela bat berean. Berezkoa ete litzateke alkarri berbarik egin bage joatea? Baina egizu gizon oneitarik bat bestearen mende dagoala osorik, janarian, ara naiz ona joateko ta abar; eta egizu oraindik besteak ez daukala onangoarentzaz ezertarik ardurarik, ez maitasunik; zer esango genduke, inoren mende doan orrek, inoiz be ezer esango ez ba'leutso bere ongilleari? Auxe da egi-egiaz gure ta Jainkoaren arteko jokabidea. Au geugaz doa beti bizitzan zear, Aren mende gagoz gu, Aren eskuko gara osorik, baita artzen dogun arnasa-aldi baktotxean be. Berezkoaren kontrakoa ez al da Ari itzik ez gitea, lagun egin daigula Ari eskatzea, irainik egin ba'dautsagu geure tamala ta penea Ari erakustea, artu doguzan mesedeakaitik Aren ontasuna miretsi ta eskerrak emotea?

Otoitz egin bearra

Bear-bearrezkoa da otoitza salbamenerako. Gizonak bere barrua gertatu bear dau santutasunerako, bestelan ezta salbauko. Jainkoagana zuzendu bearra dau zelan edo alan.

Otoitz egitea naitaezkoa da ezpirituzko bizitzarako, gorputz bizitzarako bearrezkoa dan legez arnasa artzea. Gure ezpirituzko bizitza Jainkoaren graziari dautsola dago, eta Berak emoten dauku orrela itz egiteko ta arnasa artzeko indarra, baita otoitzerakoan be. Otoitzik ez egiteak arimeari, gorputz-bizitzari arnasik ez artzeak lakoxe ondorenak lekarskioz, au da, gaixotasuna ta eriotza.

Otoitza ez dala bearrezkoa esan oi da batzutan, Jaungoikoak guk adierazo aurretik be ezagutzen ditula gure bear-izan eta preemiftak; edo-ta, Jainkoa azken barik biotz zabala dalako, ezin daikela Arek gure eskabidearen kondizifiopean

jarri guri bear-izanetan laguntzea; edo-ta, Jainkoa aldakaitza dalako, guk Aren erabagi ta asmoa alda daikegula geure erre-
gu, eskari ta otoitzen bitartez.

Gure Jainko Jaunak, euren eskabideak aurrean jarten dau-
tsozan erria gura dauala, erakutsi oi dau. Erriak eska daiola,
eta Berak sarituko ditu gero olako erriaren eskariak. Orrez
gaifiera, eskatzeko difiosku Berak, eta eskatzen jarraitzeko.
Gogora eizu, esate baterako, epaille zuzen-ezaren eta gabaz
adiskideagana joan zan gizonaren ipuinak; ona lenengoaren
mamina:

—Bein ba-zan erri batean, Jainkoaren bildur etzan eta
inori be lotsarik ez eutsan epaille bat. Baita ba-zan erri are-
tan alargun bat be, eta alarguna arengana joan zan onela
esanaz: «Epai gagizuz zuzen nire aurkakoa ta ni». Lenengo-
tan etzan ausartzen; baifia gero onela ifioan bere kautan:
«Jainkoaren bildur ez ba'naz be, ta lotsarik inori ez izan,
alargun au gogaikarri yatalako egin bearko dautsat epai zu-
zena, egunero niri gogait eragitera etorri ez dadin». Eta Jau-
nak esan eutsen:

—Entzun ete dozue epaille ustelak difioan ori? Ez ete dau-
tse Jaunak gau ta egun deika dagokiozan bere aukeratuai
zuzen dana egingo? Luza egingo ete dautse? Zera dinotzuet:
«Beingoan egingo dautsela zuzen dana. Baifia, Gizasemeak
etortean aurkituko ete dau federik lur gainean?» (*Luk.*, 18,
1-8).

Esku zabalago izen bear ete dau Jainkoak bere aldetik
guri dana emoteko guk eskatu be egin barik? Ainbat emona
dau guri guk ezertxo be eskatu barik. Baifia bere gogoa da,
beste gauza asko guk eskatuta emotea, jakifia. Orrek era-
kusten dauku guk Jainkoaz daukagun egoera zuzena; Aren-
ganako lotsa ta deduan eskolatuak gara gu. Santuak egune-
roko otoitzaren bidez ainbatek eta askotariko arimak, doai
bereziak artu zituezan. Zain daukagu Jainkoa, geure eskari
ta erreguen zain gero, gugaz oindino be esku zabalago izan
dadin.

Jainko aldagaitza, egia da, guk ez dogu, ez, aldatu al izan-
go geure otoitzez; Berak nai dau, alan be, guk mesede batzuk

eskatzea; eta ez doguz eurak artuko eskatzen ez ba'doguz. Betiren beti bizi dan Jainkoak aldi guztiak ikusten ditu batera, lena, oraina ta geroa. Era batean ikusten dauz gure preminak eta gure eskariak. Arek beti opa dau, guk eskatzen dautsoguzan mesedeak, guk eskuratzea. Aurretik ikusten gaitu gu eskatzen eta gu ondoren legez sarituak izaten. Ortik, baina, Jainkoa ez da aldatzen; otoitzak alan be gu errez aldatu gagikez eta gu bidenabar Jainkoaren doai ta mesedeak artzeko gai egin.

Kristoren erakutsia

Berbaz eta egitez, Kristok erakutsi eban otoitzaren bear-izana.

Egitez: Berak, bere bizitzako ogeta amairu urtetarik ogetamar lanean eta otoitzezko jardun ixillean emon ebazan. Bateoan otoitz egin eban; eremuan berrogei egun eta gaueko otoitza egin eban; agiriko lanari ekin aurretik, Jordan aldera baztertu zan. Esan oi danez, Kafarnaun-en egon zanean, toki ixil batera joan oi zan, an «otoitz egiten ebalarik». Amabiai, apostolui dei egin aurretik, otoitzari ekin eutson. Bost milla gizon janaritzean, otoitz egin eban, eta ondoren be mendira igon zan bakarrean otoitz egitera. Dekapolis-ean gizon gor-mutua osatu aurretik, otoitz egin eban. Pedro'ren autortza baifio len, otoitz egin eban. Bere Antzaldatzean, otoitz egin eban Jesusek. Lazaro'ren illobian, Azken-aparian, Baratzean eta Gurutzean otoitz egin eban.

Itzez: Eten barik otoitz egiteko agindu euskun. «Orregaitik auxe dinotzuet: otoitzean eskatzen dozuen guztia, siriistu egidazue, jadetsiko dozuela, eta emongo yatzuela» (*Mk.*, 11, 24). «Otoitzean fedez eskatzen dozuen guztia, jadetsi egingo dozue» (*Mat.*, 21, 22). «Itxarrik egon, ba, aldioro otoitz egiten, jazoko diran guztietatik iges egiteko ta Gizasemearen aurrera zutik agertzeko duin izan zaitezen» (*Luk.*, 21, 36).

Santu danak izan ziran, eta dira, otoizlari, emakume ta gizon; danak eskatu oi eutsen euren jarraitzaileai otoitzari emonak izan zeitezela. «Otoitza da zeruko giltza», ifioskun

Agustin deunak. «Otoitzean sendo ekifik eta ortan iraunik, zerua eskuratuko dozu», autortzen eban Teresa Deunak. Bardin San Alfonsok: «Ekin otoitzari ta ez itxi ifioiz be ortan jarduteari; otoitz ba'dagizu, zerua lortuko dozu ziur-ziur; otoitzik egiten ez ba'dozu, galdu zara ziurki».

Ona izan naian dabillen edozeinek kontuz artu bear dau otoitzaren bear-izana. Lenengotan baleiteke gaitz samar egitea, oiturarik ezagaitik; baina apurka apurka erreztu egin oi da jarduketa ori. Otoitz eginez ikasten da otoitz egiten, ume-txoak be ibiliz ikasten dauan lez ibilten. Orduak emon oi dabez eliz-gizon askok arimai otoitz bidez ibilten erakusten; onelakoen frutua, baina, aundia izango da arimak otoizlari egitera eltzen diranean.

Otoitzaren baldintza ta kondizinoak

Lenengo. *Zintzotasuna*. Apala izan bear dau gure otoitzak. Ez dogu egundo aaztu bear guk Jainkoaren laguntasuna bear dogula, gosakille batek ogi-muskifia bizi izateko bear dauan baino geiago.

Bigarren. *Adiera*. Onek esan nai dau gure adimenak otoitz-gaiari loturik egon bear dauala. Adierak izan bear dau: a) *Kanpotikoa*, aldia, lekua, egoera, barrualkartzera daroen zertzeladak kontuan izanik. b) *Barrukoa*, au da, *gogozkoa*, Jainkoari berari, Ama Birjinari edo-ta santu bati, otoizten dogun gaiari gogoa lotuta eukirik; *letrazkoa*, itzak eta esar-rak zer adierazo nai daben ikusirik; au be garrantzizkoa da. *Gaizkoa*, itzak bakar-bakarrik zeatz esanaz; au bakarrik ez da naikoa, bestela Jaunak dinoan au jazoko litzateke: «Erri onek ezpane bai aintzatzen nau, baina bere biotza urrin dago Nigandik» (*Mat.*, 15, 8). Kanpotiko adiera beinik-bein euki bear dogu, ta Jainkoa gurtzeko asmo ta erabagi jarraikoa. Adimenez an-or ibilteak, beren-beregiz diranean, pekatu dozuz. Ez dira, oster, pekatu naitaezkoak dozuzanean, edo-ta geure gurariz naiz zabarkeriz leku emonak ez diranean, edo-ta gaixotik naiz gai-ezetik jagiak diranean.

Iruugarren. *Apaltasuna*. «Jainkoak arroai arpegi emoten

dautse, baina apalai bere mesedea» *{Idle., 4, 6}*. Auxegaitik jarten gara belauniko otoitz egiten dogunean.

Laugarren. *Uste ona*. Fede bizitik jagi oi da au, Jainkoak agindua beteko dauanaren konfiantza osotik; Aren leialtasunean eta ontasunean erroturik daukagun uste onetik. Gogora egizu kanaandar emakumearen istoria: «Aundia da, andra, zure fedea, jazo bekizu nai dozunez» *{Mat., 15, 28}*. «Jainkoak edonori emoten dautsa, esku-zabal eta ezertan be irainik egin bage; eska beio, emongo dautso-ta. Baina sinestez eskatu bear dau, bape ezbai barik; ezbai danak, aizeak darabilen eta astintzen dauan itxas-olatu bat dirudi» *{Jak., 1, 6}*. Ez dau ezer artuko Jaunagandik.

Bostgarren. *Iraupena*. Errezago da otoitzea egiten astea, asita gero aurrera jarraitzea baifio. Jarraitzeak beti be alegifla bear dau. Guk atsegina sentidu ala ez otoitzari ekiterakoan, Jainkoak beti dirau Jainko, baita guri laguntzen be. Gizon itsua osatzen dau Jaunak, atzetik erruki eske, onela joan yakonean: «Dabid'en seme ori, erruki zakidaz» *{Luk., 18, 38}*. Gomutara baita gabaz ate-joka ekin eutson adiskidearen alegia *{Luk., 11, 8}*. Ez dago zetan esanik be, Jainkoak gure eskaria saritu nai dauanean. Gure fede ona aztertu nai dau Arek.

Seigarrena. *Eroapena*. Guk beti gertu ta prest egon bear dogu gauzak guk baiiiio obeto ikusten ditun Jainkoaren eskuetan. Ez dogu alamenik jo bear eta negarrik egin bear gure eskaria saritua ez danean. Zelan edo alan saritua bait da izango gure erregua. «Aita —esan eban Ak— nai ba'dozu, ken egidazu aurretik kaliza au; baina ez egin nik nai dodanez, Zeuk nai dozunez baino» *{Luk., 22, 42}*.

Otoitz egin leike bat-edo-batek, ortarako berotua aurkitzen danean, bertan euki oi dan pozari ta gozotasunari kea aterarik. Otoitzean iraunkor izateko, baina, lenengotan, gogoko izan, nai izan ez, Jainkoari egiten yakon zerbitzu egiazkoa da, ta izango Aren laguntza bereziak.

Eta erantzun bako otoitzak? Gure erregu ta eskariak sarri erantzun barik geratzen dirala dirudi, baldintza naiz kondizio batzuk geure aldetik edo otoitzaren aldetik falta izan

diralako. Gure Jaunak, baina, beste erantzun batzuekaz ordeaztu oi dauskuz. Lurreko aita batek be bardin, dinosku Berak: ez, aitag ez dautso bere semeari arria emoten ogia eskatzen ba'dautso, ezta suge bat be arrain bat eskatu ezker; guk alan be, sarri eskatzen dautsagu Jaunari arria ogia eskatu bearrean.

Guk baifio obeto daki Jainkoak guk zer bear dogun; ogia emoten dausku Arek naiz-ta gu ogi-eske ibiili; ba-dira, ta ez gitxi, pertsona onak diranak gero, eurak eskatu dautsoezan gauzakaitik Jainkoari eskerrak emon oi dautsezanak, eta ez dabe olakorik egiten otoitzean erantzun legez artutako mesedeen orde.

Aita Onaindia